

Keresztelő

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a hétmilliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

Mit vegyek fel? Vajon melyik ruha az, amelyik azért mégiscsak templomba illik, de jól kihangsúlyozza, hogy milyen ragyogó nő vagyok?

Hányan leszünk? Kik lesznek ott? Vajon x eljön-e? És tudok-e vele beszélni?

Meddig tart? Remélem, nem sokáig. Micsoda szerencsétlen időpont, most hogy is lesz az ebédrel akkor? Mikorra érek haza?

Remélem, nem lesz hosszú. Rettenetesen utálok a szertartásokat. Értelmetlen hókuszpókusz az egész. Minek ekkora feneket keríteni ennek? Egyáltalán, minek ez a cirkusz?

Rosszul vagyok a bezártságtól. Valahol hátul az ajtó közelében talán átvészelem, ha nem lesz túl hosszú, és innen kiszökhetek észrevétlen, ha nagyon szenvedek. Jaj, miért is vettem magas sarkút, már most fáj a lábam, hogy bírom végig?

Szegény kicsi gyerek, nehogy megfázzon, nehogy éhes legyen, minek gyötrik, miért nem vártak, míg kicsit nagyobb lesz, ó, milyen csöpp, és de rossz, hogy nem otthon van, a megszokott kis környezetében, nehogy elkapjon valami betegséget.

Jaj, de édes, jaj, de aranyos, eszem a kis szívét, jaj, hadd érintsem, hadd fogjam meg, add a kezembe, tündéri szép kicsi baba...

Látjátok, ti itt mind? Ez az én családom, ilyen csinos, ilyen szép, különb sokkal itt mindenkinél minden tagja.

Na, ezek is milyen csórók, hát dukálna egy étterem utána, micsoda proli tempó itt Csepelen, nem találtak elegánsabb helyet?

Milyen lesz? Sosem voltam még Szentliturgián, vajon követni lehet-e? Hányan leszünk? Fogom tudni, mikor mit kell csinálni? Juj, de kínos lesz, ha valamit elrontok.

Ó, de gyönyörű lesz, az ezerhatszáz éves dallamok és mozdulatok, csodagazdag rítus, micsoda pompa, micsoda tömjénillat, mennyi arany kép, hiába, no, tud a katolikus egyház valamit.

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a hétmilliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

A víz az élet feltétele – az örök életé is Jézus Krisztus óta. Ő, akinek nem volt szüksége megtisztulásra, Ő, a Szent Erős, aki a Halhatatlan Atya öléről jött közénk, Ő is alámerült benne a Jordánban.

Beavatás. Ez a kicsi emberke, amint háromszor érinti a homlokát a víz, Isten Gyermeke lesz.

Szent Pillanat. Érthetetlen pillanat. Maga az Isten, a Szentháromságos Isten lakója lesz Lilla Johannának. Benne él eztán. Templom lesz a gyerekből. Az Örök Élet temploma.

„Azért jöttem, hogy életük legyen, és pedig bőségben legyen.” (Jn 10,10)

Jézus nem ad részt, darabkát, nem tud kicsit adni. Önmagát adja, végtelen önmagát. Ő maga az élet, és Ő minden élet forrása. És Ő egy az Atyával.

Nem tudjuk felfogni, nem lehet felfogni, mi történik a vízcsepp érintésekor, és nem is értjük meg, csak majd amikor Vele egyek leszünk.

Részesedik Krisztus megváltó halálában és feltámadásában – koppannak a dogmatika szavai, mert az Érthetetlen és Befogadhatatlan Isten befogadásáról adnak érthető módon fogódzót.

Az emberi lélek megtorpan a Csoda előtt.

Mostantól egytel több keresztény van.

„Amen! Áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Amen! (Jel 7,12)

Gréti